

Arrest

nr. 193 360 van 9 oktober 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 29 juni 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. EL KHOURY *loco* advocaat H. VAN VRECKOM en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Armeens staatsburger van Armeense origine te zijn. Tevens verklaart u op traditionele wijze gehuwd te zijn met T. A. (...) (O.V. (...)). Thans verblijft u in België met uw meerderjarige zoon, G. A. (...) (...). Bij aankomst in België werd bij uw echtgenoot kanker vastgesteld. Niettegenstaande hij hiervoor intensief gespecialiseerde hulp kreeg, overleed hij op 7 mei laatstleden.

In het kader van onderhavige aanvraag beroept u zich op de hierna beschreven elementen.

Uw echtgenoot was jarenlang actief bij de politie. Een paar jaar geleden ging hij met pensioen. Op 18 juli 2016 werd hij bij de politie ontboden. Achteraf wilde hij nauwelijks iets aan u kwijt. Hij liet wel uitschijnen dat er mogelijk moeilijke tijden voor hem – en zijn gezin – zouden aanbreken.

Uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat één en ander verband hield met gebeurtenissen in de vroege ochtend van 17 juli 2016. Toen werd een politiekantoor bestormd door enkele gewapende militanten van de beweging Sasna Tsrer. Met hun actie wilden de militanten uiting geven aan hun ongenoegen over het Armeense bewind.

Op 29 juli 2016 ging u met uw echtgenoot en kinderen naar het doopfeest van het kind van een kennis. Bij terugkeer naar huis werden uw gezinsleden en uzelf hardhandig door de politie aangepakt. Uw man werd geslagen door een agent. U wilde tussenbeide komen, maar werd, eveneens hardhandig, opzij gezet. Uw zoon G. (...) wilde u beschermen, beet daarbij een agent in de arm, maar werd op zijn beurt geslagen. Hij liep een kwetsuur aan de arm op. Uw man werd opgepakt en uzelf ging met uw zoon G. (...) naar het ziekenhuis, waar hij de nodige zorgen kreeg. Nog dezelfde nacht keerden jullie naar huis. Uw echtgenoot was nog niet thuis. Hij zou pas 's ochtends terug naar huis keren. Hij weigerde om zich in het ziekenhuis te laten behandelen voor de kwetsuren die hij had opgelopen.

De volgende dag kwam de politie naar jullie woonst. Ze wilden dat uw man zou verklaren dat hij door privépersonen was mishandeld. Uw man weigerde hiermee in te stemmen. De politie kwam nadien nog meermaals naar uw echtgenoot om hem onder druk te zetten. Omdat uw man gespaard wilde blijven van herhaalde bezoeken van de politie, doken jullie onder bij zijn vriend.

Op 14 oktober 2016 werd uw man in het ziekenhuis opgenomen. Na onderzoek werd hij aan de gal geopereerd. Nadat hij ontslagen werd uit het ziekenhuis zou de politie nogmaals zijn langs gekomen. Bij een incident zou de politie uw zoon G. (...) hebben willen meenemen, om zo uw man onder druk te zetten. Omdat jullie de situatie niet langer veilig vonden, besloten uw man en uzelf om jullie dochters aan de zorgen van uw broer toe te vertrouwen. Uw broer A. (...) vertrok op 15 december 2016 met uw dochters.

Op 17 december 2016 verliet u Armenië. U reisde af samen met uw man en uw zoon G. (...). Per auto en met een bus reisden jullie, via Georgië, Oekraïne en nog één of meerdere landen naar België. Op 23 december 2016 kwamen jullie in België aan. Op 13 januari 2017 werd jullie asielaanvraag bij de Belgische autoriteiten geregistreerd.

In het kader van onderhavige aanvraag legt u de volgende documenten over: geboorteaktes van uzelf en uw gezinsleden, het werkboekje van uw man, een (identieke) verklaring van uw Armeense bureu en een handgeschreven verklaring van uw echtgenoot, waarin hij, kort voor zijn overlijden, toelichting geeft over de problemen die hij in Armenië zou gekend hebben en dewelke uw gezin ertoe zouden aangezet hebben jullie land van herkomst te verlaten.

Uw zoon G. A. (...) (O.V. (...)) beroept zich op dezelfde als de door u ingeroepen motieven.

B. Motivering

Voor onderhavige aanvraag beroept u zich op problemen in uw herkomstland, die het gevolg zouden zijn van de nasleep van de gewelddadige gebeurtenissen op 17 juli 2016, waarbij gewapende opposanten een politiekantoor bezetten en een aantal mensen gijzelden. Welnu, na gedegen onderzoek van alle beschikbare elementen, moet worden besloten dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, volgens de criteria van de Conventie van Genève, noch de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, volgens de regelgeving inzake subsidiaire bescherming. Deze beoordeling is gebaseerd op de hierna beschreven vaststellingen.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat Armenië een meerpartijstelsel heeft waarin politieke partijen activiteiten (bv. leden werven, fondsen verzamelen, hun gedachtegoed uitdragen, oppositie voeren in het parlement) kunnen ontwikkelen. Tijdens kiesperiodes is er sprake geweest van een verhoogde spanning, die gepaard kon gaan met intimidaties en kortstondige arrestaties. Na de kiesperiodes normaliseerde de situatie weer, zo ook na de presidentsverkiezingen van begin 2008 die turbulenter dan gewoonlijk zijn verlopen en uitzonderlijk een langere nasleep kenden. Sinds april 2011 konden ook manifestaties opnieuw zonder belemmeringen georganiseerd worden en verliepen ze zonder incidenten. Sinds de zomer van 2013 wordt er weliswaar melding gemaakt van een toename van het aantal incidenten waarbij politieke opposanten betrokken zijn (zoals bv. in juli 2016 na de inname van een politiekantoor in Erevan door leden van Sasna Tsrer), maar niet in die mate dat er actueel in Armenië sprake is van een situatie van systematische vervolging omwille van politieke redenen. Daarom kan louter het feit dat een asielzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Armenië, op zich niet volstaan voor de toekenning van de vluchtelingenstatus.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming noodzakelijk.

Eerst en vooral dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal erkent dat Armenië, en vooral de hoofdstad Yerevan, sinds 17 juli 2016, en dit gedurende een tweetal weken, het toneel was van ernstige onlusten. In de vroege ochtend van 17 juli 2016 bezetten gewapende opposanten, met name van de nationalistische beweging Sasna Tsrer, een politiekantoor in Yerevan. Ze deden dit naar eigen zeggen om uiting te geven aan hun onvrede met het bewind tijdens de voorbije jaren. Bij de

gijzeling en daaropvolgende protesten vielen zelfs enkele dodelijke slachtoffers. Informatie over deze onlusten werd toegevoegd aan het administratief dossier.

Echter moet vastgesteld worden dat u niet aannemelijk maakt dat uzelf noch uw zoon G. (...) dusdanig bij deze onlusten betrokken waren, zodat jullie actueel het voorwerp van vervolging zouden uitmaken.

Zo moet vooreerst worden opgemerkt dat het weinig plausibel, noch logisch voorkomt dat uw echtgenoot, klaarblijkelijk een politiemannet met een lange staat van dienst – om en bij de 20 jaar -, sinds 18 juli 2016 onder druk zou gezet zijn om een actieve rol te spelen tegen de manifestaties die in die periode uitbraken. In dit verband moet beklemtoond worden dat uw echtgenoot officieel met pensioen ging op 29 juli 2014 (zie vertaling uit het werkboekje in gehoorverslag N. (...), CGVS, dd.21.03.2017, p.3), in casu zowat 2 jaar voor de onlusten in juli 2016. Dat uw echtgenoot, een agent op leeftijd en op rust, sinds 18 juli 2016 betrokken werd bij (de strijd tegen) politiek getinte protesten, nota bene door de politie, is weinig aannemelijk te noemen. Daarenboven is het evenmin weinig aannemelijk dat u quasi nauwelijks op de hoogte bent van elementen die aan de basis liggen van de problemen van uw echtgenoot, die zelfs leidden tot jullie vlucht uit Armenië (zie gehoorverslag, p.12). Hierbij beroept u zich op het beroepsgeheim van uw man, in zijn hoedanigheid van (gepensioneerd) agent (CGVS, p.12), maar deze uitleg overtuigt niet. Weliswaar kan het Commissariaat-generaal begrip opbrengen voor het gegeven dat ordehandhavers – en dus ook agenten, al dan niet nog in actieve dienst – in bepaalde omstandigheden gebonden zijn aan het principe van confidentialiteit in hoofde van hun beroep, maar in het geval van echtelieden die genoodzaakt zijn om hun land te ontvluchten, nota bene om redenen die verband houden met dit beroepsverleden, mag verwacht worden dat zij elkaar hieromtrent meer informeren en overleggen. Deze vaststelling ondergraaft de aannemelijkheid van uw relaas.

Uw echtgenoot, die eveneens asiel vroeg bij de Belgische autoriteiten, maar omwille van ernstige gezondheidsproblemen noch door de Dienst Vreemdelingenzaken, noch door het Commissariaat-generaal kon gehoord worden, stelde kort voor zijn overlijden een handgeschreven document op, waarin hij enige toelichting geeft bij zijn problemen (die zouden leiden tot jullie vlucht) (zie document 6: groene map), maar ook deze verklaring overtuigt niet. Immers, uw echtgenoot stelt in het document dat hij na de gebeurtenissen op 29 juli beschuldigd werd van banden met Sasna Tsrer. Verder vermoedt hij dat de politie (of andere veiligheidsdiensten) hem terug onder hun toezicht wilden plaatsen (zie vertaling document 6: groene map). Ook deze verklaringen zijn weinig overtuigend te noemen. In casu brengt uw echtgenoot geen elementen aan die aannemelijk maken waarom de veiligheidsdiensten hem, met een jarenlange staat van dienst, “onder hun controle” wilden of moesten houden of plaatsen.

Bovendien werden er vaststellingen gedaan die de geloofwaardigheid van uw relaas sowieso ondermijnen. Zo was er een tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en deze van uw zoon G. (...), in casu over een belangrijk moment, met name de dag waarop uw echtgenoot voor het eerst gesommeerd werd zich bij de politie aan te melden.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw man op 18 juli 2016 door de politie werd aangemaand om zich bij hen te melden (CGVS-vragenlijst, DVZ, rubriek 3.5 en CGVS, p.5). U verklaarde in dit verband dat uw zoon G. (...) die bewuste dag niet thuis was: hij was op judoles (CGVS, p.7). Uw zoon G. (...) verklaarde echter (CGVS, gehoorverslag G. (...), p.1) dat hij die dag thuis was. Geconfronteerd met uw verklaring, reageerde uw zoon G. (...) verbaasd: “Judo?! Misschien, herinner ik het me dan niet...” (CGVS, G. (...), p.2). Dergelijke repliek volstaat niet om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen of te verschonen. Immers, 18 juli 2016 is in uw asielrelaas een uiterst belangrijke datum, aangezien op die dag uw echtgenoot voor het eerst opgeroepen werd door de politie én deze oproeping later niet zonder gevolgen zou blijken. Van uw zoon en uzelf mocht verwacht worden dat jullie gelijklopende verklaringen zouden afleggen over waar uw zoon zich op die bewuste dag bevond. De vaststelling dat jullie hieromtrent tegenstrijdig zijn in jullie verklaringen, ondergraaft uw geloofwaardigheid.

In het verlengde van de hiervoor gedane vaststelling, dient trouwens opgemerkt te worden dat uw zoon bij de Dienst Vreemdelingenzaken zelfs niet zeker bleek van de datum van 18 juli (2016), aangezien hij er verklaarde: “Op 17/07/2016 zagen we op tv hoe een politiekantoor werd bezit (sic) door de groepering Sasna Tsrer. Een paar dagen daarna werd mijn vader opgeroepen door de politie. [...]” (CGVS-vragenlijst G. (...), DVZ, rubriek 3.5). Weliswaar werd uw zoon niet expliciet met deze van uw verklaring afwijkende bewering geconfronteerd, aangezien ze pas bij de finale analyse van jullie asielaanvraag werd vastgesteld, maar dan nog moet opgemerkt worden dat zijn verklaring aanzienlijk afwijkt van wat uzelf verklaarde en bijgevolg verdere twijfels doet rijzen omtrent uw (jullie) geloofwaardigheid.

Voorts moet worden vastgesteld dat zowel uw zoon als uzelf uitermate vaag zijn in jullie verklaringen over een incident, kort voor jullie vlucht uit Armenië, waarbij politiemensen zouden getracht hebben om uw zoon G. (...) mee te nemen.

Uzelf situeert dit incident in december (2016), maar u geeft aan dit niet te kunnen preciseren (CGVS, p.12). Uw zoon kon dit incident evenmin enigszins nauwkeurig duiden tijdens zijn asielgehoor voor het Commissariaat-generaal (CGVS, G. (...), p.5). Nochtans mocht van jullie verwacht hieromtrent

nauwkeuriger te zijn in jullie verklaringen, temeer daar uw zoon uitdrukkelijk verklaarde (CGVS, G. (...), p.5) dat de poging om hem onder dwang of met geweld mee te nemen vlak voor jullie vlucht een eenmalig incident was. Dat jullie over een dergelijk ingrijpend en eenmalig incident dermate vaag blijven in jullie verklaringen, bevestigt uw gebrek aan geloofwaardigheid.

Los van hiervoor gedane vaststellingen, die een zware hypotheek leggen op de geloofwaardigheid van het door u voorgehouden relaas, moet worden opgemerkt dat uit het geheel van uw verklaringen (en deze van uw zoon), kan worden geconcludeerd dat met name uw echtgenoot het voorwerp van vervolging door Armeense veiligheidsdiensten uitmaakt(e). Welnu, indien de vervolging jegens hem wél geloofwaardig zou zijn, dan nog is het weinig waarschijnlijk dat uzélf of uw zoon G. (...) thans nog het voorwerp van vervolging uitmaken, aangezien uw echtgenoot inmiddels (jammerlijk) overleden is en eventuele daden van vervolging vanwege Armeense veiligheidsdiensten specifiek tegen hém gericht waren. Aangezien uit de verklaringen van uw zoon en uzelf nergens blijkt dat jullie op enigerlei wijze betrokken waren bij de onlusten in Yerevan in juli 2016 en uit bijgevoegde informatie blijkt dat enkel bij de onlusten betrokken burgers gevisieerd zijn, mag geconcludeerd worden dat jullie, in de nasleep van voormelde onlusten, geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk kunnen maken.

Ten slotte, doch niet in het minst, ontstaat op basis van uw verklaringen het vermoeden dat u – net als uw zoon G. (...) en uw partner – uw paspoort, het reisdocument bij uitstek, verborgen houdt voor de Belgische autoriteiten.

U verklaarde (CGVS, p.4) dat u achtereenvolgens per auto (naar Georgië), per bus (naar Oekraïne) en opnieuw in een personenwagen naar België reisde. Het was de chauffeur die jullie paspoorten toonde (CGVS, p.4). Het paspoort bevatte geen (geldig) visum (CGVS, p.4), maar dit was niet nodig omdat jullie via Oekraïne en per auto reisden (CGVS, p.4). U verklaart uitdrukkelijk (CGVS, p.4) dat jullie in het bezit waren van jullie originele paspoorten. U beweert echter dat de paspoorten zijn achtergebleven in de wagen waarmee jullie naar België reisden (CGVS, p.3). Welnu, aangezien u klaarblijkelijk wél in het bezit bent van de geboorteaktes van uzelf en uw gezinsleden en u met deze documenten wél secuur omging, ontstaat het vermoeden dat u uw originele Armeense paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische autoriteiten om aldus het bezit van een geldig visum, het moment waarop u uw herkomstland verliet en de manier waarop u reisde te verheimelijken voor de Belgische autoriteiten. Deze vaststelling doet afbreuk aan uw algehele oprechtheid.

Op basis van alle voorgaande vaststellingen maakt u uw asielrelaas niet aannemelijk en kan in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, volgens de criteria van de Conventie van Genève, noch het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, volgens de regelgeving inzake subsidiaire bescherming.

U legt geen documenten over, die een ander licht werpen op de negatieve eindbeoordeling van onderhavige aanvraag. De geboorteaktes van uw gezinsleden bevatten louter gegevens over jullie identiteit, die niet ter discussie staat. Het werkboekje van uw overleden echtgenoot, bevat gegevens over zijn professioneel verleden, wat evenmin in vraag gesteld wordt. Ten slotte legt u 3 identieke verklaringen van Armeense bureaus over. Aangezien kan verondersteld worden dat u een persoonlijke band hebt met de betrokkenen, kunnen documenten van hun hand niet beschouwd worden als een objectieve of neutrale bron. Sowieso is de bewijskracht van de documenten gering, aangezien documenten enkel een ondersteunende werking kunnen hebben wanneer de verklaringen van de asielzoeker geloofwaardig, plausibel en coherent zijn, wat in casu niet het geval is. Het handgeschreven document van uw overleden echtgenoot kan evenmin bovenstaande vaststellingen in een ander daglicht plaatsen. De inhoud ervan ligt in de lijn van uw verklaringen en deze van uw zoon, dewelke als onaannemelijk aangemerkt werden. De door u (of uw gezinsleden) overlegde documenten wijzigen bijgevolg niets aan de negatieve eindbeoordeling van onderhavige aanvraag.

Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat ook ten aanzien van uw zoon, G. A. (...) (O.V. (...)) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, aangezien hij zijn asielaanvraag op gelijkaardige motieven als de uwe baseert.

Het asioldossier van uw echtgenoot, T. A. (...) (O.V. (...)), werd, omwille van zijn jammerlijke overlijden, administratief afgesloten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de zoon van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar moeder.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 1 van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. X; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. X) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. X). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift vooreerst aanvoeren dat het “*zeer gemakkelijk is om een gratuite stelling te poneren als zou het niet aannemelijk zijn dat een gepensioneerde politieagent niet zou worden aangesproken door de politiediensten om in te springen in deze uitzonderlijke periode van zware onlusten, omdat het bijvoorbeeld ging over zeer ernstige onlusten tijdens de zomervakantie, waarbij het zeer goed mogelijk was dat men kampte met een probleem van onderbezetting, zodat het totaal niet onlogisch is dat men beroep deed op reeds gepensioneerde politieagenten om in te springen*”, is de Raad van oordeel dat de loutere verwijzing naar een eventueel probleem van onderbezetting – wat overigens slechts een veronderstelling is van verzoekende partijen – geenszins volstaat om te verklaren dat een politieman met een lange staat van dienst – om en bij de 20 jaar – sinds 18 juli 2016 onder druk zou gezet worden om een actieve rol te spelen tegen de manifestaties die in die periode uitbraken, terwijl hij reeds twee jaar voor de onlusten in juli 2016 op pensioen ging.

2.2.4. Daar waar verzoekende partijen aangaande met de bemerking van verwerende partij dat van echtelieden die genoodzaakt zijn om hun land te ontvluchten, *nota bene* om redenen die verband houden met het beroepsverleden van de ander, verwacht mag worden dat zij elkaar hieromtrent meer informeren en overleggen, erop wijzen dat zij deze periode tevens geconfronteerd werden met de zeer ernstige gezondheidsproblemen van hun echtgenoot/vader – verzoekende partijen voegen dienaangaande een medisch attest als bijlage bij hun verzoekschrift (bijlage 5) – en dat hun

echtgenoot/vader hen niet nog meer wilde belasten met zijn problemen, meent de Raad dat de verwijzing naar de gezondheidsproblemen van hun echtgenoot/vader niet volstaat om te verklaren dat eerste verzoekende partij quasi nauwelijks op de hoogte is van elementen die aan de basis liggen van de problemen van haar echtgenoot, die leidden tot hun vlucht uit Armenië. Door verwerende partij wordt terecht opgemerkt dat in het geval van echtelieden die genoodzaakt zijn om hun land te ontvluchten, nota bene om redenen die verband houden met het beroepsverleden van de ander, verwacht mag worden dat zij elkaar hieromtrent meer informeren en overleggen.

2.2.5. Wat betreft de bemerking van verzoekende partijen dat hun echtgenoot/vader overleden is en niet meer kan worden gehoord en dat de onmogelijkheid om hem niet verder te kunnen horen teneinde toelichting te geven bij zijn handgeschreven verklaring niet in het nadeel van verzoekende partijen mag worden gebruikt, bemerkt de Raad dat verzoekende partijen hiermee geen enkele afbreuk doen aan de terechte vaststelling in de bestreden beslissingen dat de verklaringen van hun echtgenoot/vader in het door hem handgeschreven document weinig overtuigend zijn en dat hun echtgenoot/vader geen elementen aanbrengt die aannemelijk maken waarom de veiligheidsdiensten hem, met een jarenlange staat van dienst, "onder hun controle" wilden of moesten houden of plaatsen. De verklaringen van hun echtgenoot/vader zijn dan ook niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het door verzoekende partijen voorgehouden asielaars in een ander daglicht te stellen.

2.2.6. Daar waar verzoekende partijen, omtrent de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen hun verklaringen over waar tweede verzoekende partij zich bevond op 18 juli 2016, toen hun echtgenoot/vader door de politie werd aangemaand om zich bij hen te melden, stellen dat tweede verzoekende partij zich hierover vergist heeft en menen dat rekening gehouden moet worden met het feit dat tweede verzoekende partij toen nog minderjarig was en bovendien tijdens haar gehoor onder zeer veel stress stond, onderstreept de Raad dat 18 juli 2016 een uiterst belangrijke datum in het asielaars van verzoekende partijen is, aangezien op die dag hun echtgenoot/vader voor het eerst opgeroepen werd door de politie én deze oproeping later niet zonder gevolgen zou blijken. Er kan dan ook aangenomen worden dat deze dag in het geheugen van verzoekende partijen is gegrift en dat zij minstens in staat zouden zijn gelijklopende verklaringen af te leggen over waar tweede verzoekende partij zich op die bewuste dag bevond. Het feit dat tweede verzoekende partij minderjarig was op het moment van deze feiten – zij was toen 17 jaar en derhalve geen *infans* meer – doet hieraan geen enkele afbreuk. Verder wijst de Raad erop dat, hoewel wordt erkend dat elk verhoor een zekere mate van stress met zich brengt, dit verzoekende partijen niet ontslaat van de plicht hun relaas zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten, gelet op het feit dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is en de feiten die hiertoe aanleiding hebben gegeven geen details betreffen. De argumentatie dat tweede verzoekende partij veel stress had tijdens haar gehoor doet dan ook geen afbreuk aan deze plicht en kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd ter weerlegging van de vaststellingen in de bestreden beslissingen (RvS 5 januari 2007, nr. X). Het is geenszins aannemelijk dat tweede verzoekende partij zich zou vergissen omtrent het gegeven of zij die bewuste dag al dan niet thuis was.

2.2.7. Daar waar verzoekende partijen, in verband met de vaststelling in de bestreden beslissingen dat tweede verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken zelfs niet zeker bleek van de datum van 18 juli (2016) waarop haar vader werd opgeroepen door de politie, herhalen dat tweede verzoekende partij toen nog minderjarig was, erop wijzen dat tweede verzoekende partij niet geconfronteerd werd met deze eerdere verklaring en daarnaast nog aanvoeren dat tweede verzoekende partij niet wist dat zij een precieze datum moest geven en dan ook enkel bij benadering een situering in de tijd heeft gegeven, bemerkt de Raad vooreerst dat de uitleg dat tweede verzoekende partij niet wist dat zij een precieze datum moest geven en dan ook enkel bij benadering een situering in de tijd heeft gegeven geen soelaas biedt, nu haar verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat haar vader "(e)en paar dagen" nadat zij op 17 juli 2016 op tv gezien hadden hoe een politiekantoor werd bezet door de groepering Sasna Tsrer opgeroepen werd (vragenlijst CGVS zoon, rubriek 3.5) duidelijk verschilt met hun latere verklaringen dat hun echtgenoot/vader reeds op 18 juli 2016, de dag erna, werd opgeroepen.

Waar verzoekende partijen opnieuw verwijzen naar de minderjarige leeftijd van tweede verzoekende partij op het moment van de feiten, herhaalt de Raad dat aangenomen kan worden dat deze gebeurtenissen in het geheugen van tweede verzoekende partij zijn gegrift en dat zij hierover eenduidige verklaringen kan afleggen. Het feit dat tweede verzoekende partij minderjarig was op het moment van deze feiten – zij was toen 17 jaar en derhalve geen *infans* meer – doet hieraan geen enkele afbreuk.

Wat ten slotte nog de bemerking betreft dat tweede verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal niet geconfronteerd werd met haar verklaringen tijdens haar interview bij de

Dienst Vreemdelingenzaken, wijst de Raad op het volgende. Artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen luidt als volgt: *“Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren.”*. De toelichting bij het koninklijk besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt: *“Het feit de asielzoeker te moeten confronteren met bepaalde tegenstrijdigheden betekent niet dat deze laatste opnieuw moet worden opgeroepen voor een nieuw gehoor. Dit artikel belet de commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd.”* (Verslag aan de Koning, B.S. 3 september 2010, p. 56347). De Raad merkt bovendien op dat tweede verzoekende partij de gelegenheid heeft om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot door het Commissariaat-generaal aangehaalde tegenstrijdigheid in haar verklaringen, maar *in casu* niet overtuigt.

2.2.8. Wat betreft het argument van verzoekende partijen dat hun vage verklaringen over het incident waarbij politiemensen zouden getracht hebben om tweede verzoekende partij mee te nemen te wijten zijn aan de stress die zij kenden omwille van de problemen in Armenië en tevens de gezondheidsproblemen van hun echtgenoot/vader, bemerkt de Raad evenwel dat aangenomen kan worden dat een dergelijk ingrijpend en eenmalig incident in het geheugen van verzoekende partijen zou zijn gegrift en dat zij hierover coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen over kunnen afleggen. Dat zij zich in een stressvolle periode bevonden kan daaraan geen afbreuk doen. De uitermate vage verklaringen van verzoekende partijen over deze ontvoeringspoging bevestigen dan ook het gebrek aan geloofwaardigheid van de door hen voorgehouden problemen.

2.2.9. Daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift nog stellen dat hun paspoorten in de auto zijn gebleven en dat de smokkelaar de paspoorten bijhield in geval van controle, in tegenstelling tot de geboorteakten die zij zelf bijhielden, is de Raad van oordeel dat deze uitleg niet volstaat om te verklaren waarom de paspoorten achterbleven in de wagen waarmee zij naar België reisden gezien niets verzoekende partijen verhinderde hun paspoorten bij aankomst in België terug te vragen. De verklaring van eerste verzoekende partij dat de paspoorten zijn achtergebleven in de wagen waarmee zij naar België reisden (gehoorverslag CGVS moeder d.d. 21/03/2017, p. 3) is dan ook geenszins overtuigend temeer daar zij klaarblijkelijk wél in het bezit is van de geboorteaktes van zichzelf en haar gezinsleden en zij met deze documenten wél secuur omging.

2.2.10. Aangaande het argument van verzoekende partijen betreffende de motivering van verwerende partij dat, indien de vervolging jegens hun echtgenoot/vader wél geloofwaardig zou zijn, het dan nog weinig waarschijnlijk is dat zijzelf thans nog het voorwerp van vervolging zouden uitmaken, aangezien hun echtgenoot/vader inmiddels (jammerlijk) overleden is en eventuele daden van vervolging vanwege Armeense veiligheidsdiensten specifiek tegen hém gericht waren, wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partijen aldus geen belang hebben bij het aanvoeren ervan. Immers blijkt uit wat voorafgaat dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partijen voorgehouden vervolging jegens hun echtgenoot/vader.

2.2.11.1. Verder halen verzoekende partijen in hun verzoekschrift een nooit eerder aangehaald asielmotief aan. Zij wijzen erop dat tweede verzoekende partij meerderjarig is geworden en ervoor vreest bij terugkeer naar Armenië te zullen worden opgeroepen voor de militaire dienstplicht. Tweede verzoekende partij kan niet akkoord gaan met het verrichten van de militaire dienstplicht, temeer daar vele nieuwe rekruten naar het conflictgebied in Nagorno-Karabach gestuurd worden, waar zij moeten gaan vechten in oorlogsgebied. Tweede verzoekende partij weigert absoluut de wapens op te nemen en moet beschouwd worden als een gewetensbezwaarde. Bovendien heeft tweede verzoekende partij een disproportioneel risico om naar het front te worden gestuurd, gezien zij uit een behoeftige en sociaal achtergestelde familie komt. Voorts wijzen zij erop dat ook de omstandigheden van de militaire dienst in Armenië zeer zorgwekkend zijn. Ter staving van hun betoog brengen verzoekende partijen verschillende rapporten bij (bijlagen 4 en 6-9 van het verzoekschrift). Per aangetekend schrijven d.d. 8 september 2017 brengen verzoekende partijen in verband met dit asielmotief nog een internetartikel over de oorlog in Nagorno-Karabach (aangetekend schrijven d.d. 8 september 2017, bijlage 6) en verschillende internetartikels over soldaten in het Armeense leger die overleden zijn (aangetekend schrijven d.d. 8 september 2017, bijlage 7) aan. Ook het rapport van Asyls d.d. april 2017 aangaande de situatie van jonge deserteurs in Armenië, dat zij reeds als bijlage bij hun verzoekschrift voegden, brengen zij

opnieuw bij (aangetekend schrijven d.d. 8 september 2017, bijlage 9). Daarnaast brengen zij tevens een kopie van een oproepingsbrief voor de legerdienst op naam van tweede verzoekende partij bij (aangetekend schrijven d.d. 8 september 2017, bijlage 3). Ter terechtzitting leggen verzoekende partijen de originele versie van deze convocatie d.d. 14 september 2016 neer waarin tweede verzoekende partij opgeroepen wordt om voor 1 mei 2017 aanwezig te zijn op het rekruteringsbureau. Tevens worden voormelde internetartikels die zij reeds bijbrachten per aangetekend schrijven d.d. 8 september 2017 en het rapport van Asylos opnieuw neergelegd ter terechtzitting.

2.2.11.2. De Raad wijst er vooreerst op dat het een land toekomt de militaire dienstplicht, de organisatie van een militaire reserve en een eventuele mobilisatie van deze reserve vrij te regelen, en dat vervolging of bestraffing van het ontduiken van de dienstplicht, het ontduiken van een mobilisatie van reservisten of desertie, in het kader van regelgeving waaraan alle onderdanen zijn onderworpen, in principe niet aanzien kan worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. De regelgeving inzake militaire dienstplicht, het aanhouden van een militaire reserve en de mobilisatie is er voorts op gericht over voldoende strijdkrachten te beschikken in geval de nationale veiligheid bedreigd wordt. Dit impliceert dat bepaalde categorieën van onderdanen van een land bij een militair conflict zo nodig de wapens opnemen en strijd leveren om de nationale veiligheid te waarborgen. Het loutere feit verplicht te worden legitiem strijd te voeren kan evenmin beschouwd worden als vervolging in de zin van de Conventie van Genève of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Internationale bescherming omwille van weigering tot het vervullen van de militaire dienstplicht kan slechts toegekend worden omwille van een ernstige discriminatoire behandeling, een gegronde vrees voor het inzetten in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie, of onoverkomelijke gewetensbezwaren. Welnu, *in casu* dient te worden geoordeeld dat door verzoekende partijen geen overtuigende elementen worden aangehaald om omwille van één van deze redenen internationale bescherming toe te staan. Immers maakt tweede verzoekende partij geenszins haar vrees aannemelijk omwille van het moeten vervullen van de militaire dienstplicht. Er dient immers te worden vastgesteld dat tweede verzoekende partij hier nooit eerder melding van maakte tijdens haar asielpcedure, dit terwijl zij nochtans reeds meerderjarig was op het moment van haar asielaanvraag, d.d. 13 januari 2017. Zowel tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken als tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal verwijst zij, wanneer gevraagd naar haar vrees bij een terugkeer naar Armenië, louter naar de problemen omwille van haar vader. Nergens wordt door haar enige vrees omwille van het moeten vervullen van de militaire dienstplicht aangehaald. Ook eerste verzoekende partij haalt nergens aan te vrezen voor het feit dat haar zoon bij een terugkeer naar Armenië zijn militaire dienstplicht zal moeten vervullen. Nochtans kan aangenomen worden dat verzoekende partijen ervan op de hoogte zijn dat in Armenië vanaf de leeftijd van achttien jaar een militaire dienstplicht geldt voor mannen, zo blijkt immers uit de informatie die zij zelf aanbrengen (bijlage 4 van het verzoekschrift). Daarenboven stelt de Raad vast dat verzoekende partijen een convocatie d.d. 14 september 2016 neerleggen waarin tweede verzoekende partij opgeroepen wordt om zich voor 1 mei 2017 aan te bieden op het rekruteringsbureau. Gezien tweede verzoekende partij pas op 17 december 2016 Armenië verlaten heeft en hiervoor steeds op hetzelfde adres heeft gewoond, was zij derhalve reeds voor haar vertrek uit Armenië op de hoogte van haar oproeping met het oog op het vervullen van de militaire dienstplicht. De vaststelling dat tweede verzoekende partij pas nadat zij geconfronteerd wordt met een weigeringsbeslissing plots stelt een vrees te koesteren bij een terugkeer naar Armenië omwille van de militaire dienstplicht en nooit eerder hiervan enig gewag heeft gemaakt, ondergraaft op flagrante wijze de geloofwaardigheid van de door haar voorgehouden vrees. Indien zij werkelijk onoverkomelijke gewetensbezwaren zou hebben tegen het vervullen van de militaire dienstplicht, zoals verzoekende partijen beweren in het verzoekschrift, kan van tweede verzoekende partij worden verwacht dat zij hiervan eerder melding had gemaakt. Waar verzoekende partijen bemerken dat tweede verzoekende partij een disproportioneel risico loopt om naar het front in Nagorno-Karabach te worden gestuurd omdat zij uit een behoeftige en sociaal achtergestelde familie komt en dienaangaande verwijzen naar een internetartikel d.d. 28 april 2016 over verschillende mannen uit sociaal achtergestelde families die omkwamen bij het conflict in Nagorno-Karabach (bijlage 8 van het verzoekschrift), stelt de Raad evenwel vast dat nergens uit de verklaringen van verzoekende partijen blijkt dat zij inderdaad een behoeftige en sociaal achtergestelde familie zouden zijn. Integendeel, de ouders van tweede verzoekende partij hebben steeds gewerkt, haar vader als politieagent en ingenieur-architect en haar moeder (eerste verzoekende partij) tot aan haar vertrek als leerkracht/opvoedster in een school, en tweede verzoekende partij zelf heeft hogere studies gedaan (gehoorverslag CGVS moeder d.d. 21/03/2017, p. 1-3; verklaring DVZ moeder, pt. 12; verklaring DVZ zoon, pt. 11). Dat tweede verzoekende partij een disproportioneel risico loopt om als 'kanonnenvlees', zoals verzoekende partijen in hun verzoekschrift stellen, te worden gebruikt, wordt dan ook op geen

enkele manier *in concreto* aangetoond. Wat betreft de door verzoekende partijen aangehaalde kans om gedood te worden wanneer men naar de regio Nagorno-Karabach gestuurd wordt, waarbij zij verwijzen naar verschillende rapporten over het conflict in de regio Nagorno-Karabach en verschillende internetartikels over soldaten in het Armeense leger die overleden zijn, bemerkt de Raad dat het in de bevoegdheid van een staat ligt om zijn troepen in te zetten in een conflict en hiertoe de nodige manschappen te voorzien. De eventualiteit dat er slachtoffers vallen onder de ingezette troepen is eigen aan een gewapend conflict en maakt dan ook geen vervolging uit in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift ten slotte nog stellen dat er een risico is om te worden onderworpen aan mensenrechtenschendingen tijdens de militaire dienstplicht en dienaangaande verwijzen naar verschillende rapporten (bijlagen 4 en 7 van het verzoekschrift), bemerkt de Raad dat uit de door verzoekende partijen bijgebrachte informatie niet blijkt dat de mensenrechten er op systematische wijze geschonden worden. Een loutere verwijzing naar algemene informatie omtrent mensenrechtenschendingen tijdens de militaire dienstplicht volstaat niet om aan te tonen dat tweede verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X).

2.2.12. Verder wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6, tweede lid, e) van de vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat “*de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd*”. Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielrelaas van verzoekende partijen als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.2.13. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.14. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er in Armenië, en meer in het bijzonder in Erevan vanwaar zij afkomstig zijn, een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.15. Per aangetekend schrijven d.d. 8 september 2017 brengen verzoekende partijen nog een medisch attest d.d. 3 augustus 2017 inzake eerste verzoekende partij (aangetekend schrijven d.d. 8 september 2017, bijlage 1), verschillende medische attesten van hun echtgenoot/vader (aangetekend schrijven d.d. 8 september 2017, bijlage 2), een brief van de moeder van hun echtgenoot/vader (aangetekend schrijven d.d. 8 september 2017, bijlage 4), een kopie van de overlijdensakte van hun echtgenoot/vader (aangetekend schrijven d.d. 8 september 2017, bijlage 5) en verschillende foto's die zouden zijn genomen in de woning van de familie (aangetekend schrijven d.d. 8 september 2017, bijlage 8) aan. In verband met het medisch attest d.d. 3 augustus 2017 inzake eerste verzoekende partij waarin wordt vermeld dat deze laatste het moeilijk heeft met het overlijden van haar echtgenoot, de bijgebrachte medische attesten in verband met hun echtgenoot/vader en de overlijdensakte van hun echtgenoot/vader, bemerkt de Raad dat uit deze stukken louter de gezondheidsproblemen en het

overlijden van hun echtgenoot/vader blijkt, hetgeen nergens betwist wordt in de bestreden beslissingen. Evenmin wordt betwist dat verzoekende partijen zich hierdoor in een rouwproces bevinden. Wat betreft de brief van de moeder van hun echtgenoot/vader, is de Raad van oordeel dat deze brief niet volstaat om de door hen voorgehouden problemen in hun land van herkomst omwille van hun echtgenoot/vader aan te tonen. Immers, aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielaanvraag worden bijgebracht kan enkel bewijswaarde worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is. Daarenboven kan aan een getuigenis komende van een familielid geen objectief karakter worden toegekend. Ook aan de bijgebrachte foto's kan geen enkele bewijswaarde worden toegekend, nu deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

De met dit aangetekend schrijven bijgebrachte documenten in verband met de militaire dienstplicht in Armenië en het conflict in Nagorno-Karabach (aangetekend schrijven d.d. 8 september 2017, bijlagen 3, 6-7 en 9) werden hierboven reeds besproken (zie punt 2.2.11.2.).

2.2.16. Per aangetekend schrijven d.d. 15 september 2017 maken verzoekende partijen nog een psychologisch attest d.d. 13 september 2017 inzake eerste verzoekende partij en een psychologisch attest d.d. 14 september 2017 inzake tweede verzoekende partij over. Deze attesten zijn evenmin van dien aard dat ze afbreuk doen aan het voorgaande. In de attesten wordt melding gemaakt van psychologische problemen in hoofde van verzoekende partijen, doch wordt wat betreft de oorzaak ervan enkel verwezen naar het overlijden van hun echtgenoot/vader. Dat hun echtgenoot/vader overleden is en dat verzoekende partijen zich in een rouwproces bevinden wordt in deze evenwel niet betwist. Voor zover verzoekende partijen hiermee de vastgestelde tegenstrijdigheden en vaagheden in hun verklaringen willen verklaren, bemerkt de Raad dat hun interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken en hun gehoor op het Commissariaat-generaal plaatsvond voor het overlijden van hun echtgenoot/vader op 7 mei 2017. Weliswaar werd hun gezin toen reeds geconfronteerd met de gezondheidsproblemen van hun echtgenoot/vader, doch benadrukt de Raad dat verzoekende partijen geen enkel medisch attest bijbrengen waaruit blijkt dat hun cognitief geheugen dermate is aangetast waardoor zij niet in staat zouden zijn coherente en consistente verklaringen af te leggen. De Raad onderstreept in dit verband tevens dat de vastgestelde tegenstrijdigheden en vaagheden betrekking hebben op kernelementen van hun asielaanvraag, en geen details betreffen, waarvan verwacht kan worden dat deze in het geheugen van verzoekende partijen zijn gegrift.

2.2.17. Waar verzoekende partijen ter terechtzitting nog verschillende stukken neerleggen, stelt de Raad vast dat deze stukken ofwel dezelfde stukken ofwel de originele stukken betreffen als/van de stukken die zij reeds bijbrachten per aangetekend schrijven d.d. 8 september 2017 en d.d. 15 september 2017. Het neerleggen van de originele versies van bepaalde stukken of van dezelfde stukken doet evenwel geen afbreuk aan hetgeen hierboven in verband met deze stukken wordt opgemerkt.

2.2.18. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier S. N., stukken 15 en 16; administratief dossier G. A., stuk 7), en dat verzoekende partijen tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 21 maart 2017 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Armeens en bijgestaan door hun advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvragen van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.19. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – met uitzondering van het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT